

ΑΙΤΗΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΕΩΣ ΕΞΩΣΤΟΥ

Κύριε Νομομηχανικέ,

Δέν ἐγνώριζον, ὅτι εἶχον τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ γράφω, ἀφοῦ ἡ φύσις μὲ κατέταξεν εἰς τὰ ἄψυχα, ἀλλ' ἀφ' οὗτου εἶδον νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς δημοσιογραφικούς ἀγῶνας οἱ πάγκοι τῶν θεάτρων καὶ τὰ μαξιλαράκια, ἔλαβον τὸν κάλαμον εἰς τὰς χεῖράς μου — ἐπιτρέψατε τὴν πράσιν — ἵνα ζητήσω δικαιοσύνην καὶ εὐσπλαγγνίαν. Ὁλος ὁ κόσμος γνωρίζει τί ὑποφέρω ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Οἰκουμένης Κυβερνήσεως καὶ ἐντεῦθεν. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἤμην ἡσυχος, ἀλλ' ἀφ' οὗτου ἐγένετο ἡ πρώτη τότε διαδήλωσις καὶ ἦλθε κόσμος πολὺς, ὁ δὲ Κύριός μου Θ. Δηλιγιάννης ἐξῆλθε πατῶν τὸ μάρμαρόν μου τρέμων ἐκ συγκινητικωτάτης χαρῆς καὶ εἶπε τὸ ἀξιωματικόν ἐκεῖνο, ὅτι καὶ Νομάρχης ἐὰν διωρίζετο — εἴθε νὰ ἐγένετο — θὰ ἐδέχετο χάριν τῆς πατρίδος, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, λέγω, ἤρχισαν τὰ βᾶσανά μου. Ἐκτοτε δὲν παρήρχετο μὴν, χωρὶς ν' ἀκούσω ἓνα λόγον ἀπὸ τὸν Κύριόν μου καὶ νὰ ἴδω ἄπειρον πλῆθος κἀτωθέν μου φωνάζον δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του — οἷτινες, ἀγνοῶ διὰ ποίους λόγους, δέν φαίνονται καὶ πολὺ ἰσχυροί.

Τὰ πάθη μου ὅμως, κ. Νομομηχανικέ, ἐκορυφώθησαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιστρατεύσεως. Ἡμὴν ἠναγκασμένος ν' ἀκούω δύο λόγους καθ' ἐκαστὴν καὶ νὰ ὑφίσταμαι τὸ βάρος τόσων ποδῶν, τῶν ὁποίων ἐνίσταται ἡ καθαριότης καὶ ἡ ὁσμὴ ἡμιλλῶντο πρὸς ἀμφοτέρα τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα, ἅτινα ἔχει τὸ παρὰ τὴν Βουλὴν πρῶτον δημοτικὸν ἔργον τοῦ κ. Φιλήμονος. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Μίαν ἡμέραν ἤκουσα, ὅτι ὁ Κύριός μου μετέθηκε τὴν ἔδραν τῶν ἀγορεύσεων του εἰς τὸ παρὰ θυρον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἐγενόμην ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρῆς. Πλὴν φεῦ! Ἡ ἀνακούφισίς μου ἦτο παροδική καὶ ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ διαρκὴς μόνον ἕνεκα τῶν ἐκλογῶν τῆς 4ης Ἰανουαρίου, εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων δέν γνωρίζετε, ὁπόσον συνετέλεσα. Ἡδὴ ἀγνοῶ, ἕνεκα τίνων αἰτίων — πιστεύω νὰ εἴνε γαστρολογικὰ — ἤρχισαν πάλιν τὰ βᾶσανά μου τὰ ὁποῖα, σὰς τὸ ὁμολογῶ, εἶνε ἀνυπόφορα. Προχθὲς ἄλλος λόγος, ἄλλαι βραχυναὶ φωναί, ἄλλα ποδοπατήματα! Ἐὰν ἐξακολουθήσῃ αὕτη ἡ κατάστασις, σκέπτομαι, ὅταν θὰ ἐπαναληφθῇ τὸ πραξικόπημα — καὶ πιστεύω δέν θὰ βραδύνῃ — νὰ θέσω τέρμα εἰς τὴν ζωὴν μου καὶ νὰ κρημνισθῶ πίπτων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν διαδηλωτῶν. Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐσκέφθην νὰ πραγματοποιήσω προχθὲς, ἀλλὰ μετενόησα, διότι ἔμαθον, ὅτι κἀτωθέν μου ἦσαν καὶ πολλοὶ περίεργοι μὴ ἐνεχόμενοι εἰς τὸ στυγερὸν ἔγκλημα τῆς διαδηλώσεως. Ἐὰν πραγματοποιήσω τὴν ἀπόφασίν μου, ἐννοεῖτε εὐκόλως, κ. Νομομηχανικέ, ὁπόσα θύματα θὰ μετρήσῃτε! ὅθεν σὰς παρακαλῶ τώρα, ὅποτε κηρύσσετε πολλοὺς ἐξώστους ἐτοιμορρόπους ἕνεκα τῶν ἐορτῶν, νὰ θεωρήσῃτε καὶ ἐμὲ ὡς τοιοῦτον καὶ νὰ μὲ διασκορπίσῃτε εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος πρὸς ἡσυχίαν μου καὶ πρὸς ἀσφάλειάν σας.

Ἐν τέλει, σὰς παρακαλῶ, τὸ αὐτὸ μέτρον νὰ ληφθῇ καὶ διὰ τὴν ταρατσαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ πατριωτικὴ ἐκείνη προσφώνησις, ἥτις δύναται νὰ ὀνομασθῇ καὶ ... βορβορυγμὸς τῆς κοιλίας. Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸν κ. Πα-

παδάκην δέν εἶνε ἀνάγκη νὰ ληφθῇ κανὲν μέτρον, διότι αὐτὸς ἐκηρύχθη πρὸ πολλοῦ ἐτοιμόρροπος.

Πεποιθώς, ὅτι θὰ ληφθῶσι ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν τ' ἀνωτέρω ὑποσημειοῦμαι :

Εὐπειθέστατος

Ὁ Διδάκτορας Ἐξώστης.

ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟΝ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΝ

Πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν ἐλάβομεν φυλλάδιον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Στατιστικὴ τοῦ ἐν Δαφνίῳ Δρομοκαϊτείου Φρενοκομείου κατὰ τὸ ἔτος 1888» φιλοκάλως τυπωμένον ἐν τῷ Ἐθνικῷ Τυπογραφείῳ. Ἐν τῷ φυλλάδίῳ τούτῳ ὁ κ. Χρ. Τσιριγώτης ἐκτίθησι σαφῶς καὶ καθαρῶς τὰ ἐπιτελεσθέντα ἐν τῷ εὐαγεῖ τούτῳ ἰδρύματι ὑπὸ τε τὴν ἐπιστημονικὴν ἐποψίν καὶ τὴν τῆς διοικήσεως. Εἶνε ἀληθῶς παρήγοροι διὰ τὰ φιланθρωπικά μας καταστήματα, ἅτινα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χωλαίνουσιν, αἱ τοιαῦται δημοσιεύσεις. Καίτοι ἐν ἀρχῇ ὁ δραστήριος καὶ ἐπιστημονικώτατος κ. Διευθυντὴς ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ στατιστικὴ αὕτη δέν ἀνταποκρίνεται πληρέστατα εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν, ἐν τούτοις ὁ ἀναγνώστης, ὅταν περατώσῃ τὴν ἀνάγνωσίν τῆς πείθεται πάραυτα, ὅτι ἡ ὁμολογία αὕτη εἶνε ἀπλῶς μεγάλη μετριοφροσύνη ἀληθοῦς ἐπιστήμονος καὶ εὐσυνειδήτου ὑπαλλήλου. Τὰ στενὰ ὅρια τοῦ φύλλου μας δυστυχῶς δέν ἐπιτρέπουσι νὰ ἐπεκταθῶμεν εἰς λεπτομερείας διὰ νὰ δείξωμεν, ὅτι αἱ ὀλίγαι αὗται λέξεις δέν ἐγγράφησαν ὅπως αἱ συνήθεις ρεκλάμαι, ἀλλὰ τὸ κατάστημα εὐτυχῶς εἶνε λίαν ἐγγὺς καὶ δύναται ἕκαστος ἰδίαις αἰσθήσεσι νὰ θαυμάσῃ τὴν ἐπικρατοῦσαν θαυμασίαν τάξιν καὶ τὴν μοναδικὴν περιποίησιν, ἥς ἀπολαύουσιν ἐκεῖ οἱ ἀπόκληροὶ τῶν κοινωνιῶν. Μία φωνὴ ἐξέρχεται τῶν χειλέων παντὸς ἐπισκέπτου.

— Ὁ ἀείμνηστος Δρομοκαΐτης δέν θὰ ἐφαντάσθῃ καλλίτερον Διευθυντὴν πρὸς εὐώδουςιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ τοῦ ἔργου.

Αὕτη ἡ φωνὴ διέφυγε καὶ τῶν ἰδικῶν μας χειλέων, ὅταν τὸ ἐπισκέφθημεν.

ΑΝΕΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Χ. Χ. Δάρισσαν. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑποσχέσεώς σας παρήλθον ἤδη 25 ἡμέραι. — Γ. Β. Ἀργαν. Ὁ λογαριασμὸς σὰς ἐστάλη. — Δεσποινίδι. Ἐνταῦθα. Ἡ εἰκὼν ἐλήφθη ἐκ καλῆς φωτογραφίας τῶν τελευταίων ἡμερῶν. — Τακτικῶς ἀναγνώστη. Δ. Μ. Ἐνταῦθα. Κάνετε περίφημα νὰ φυλάττετε τὰ φύλλα τοῦ «Ἀστὸς», διότι πιθανὸν βραδύτερον νὰ ἐξαντληθῶσι. — Ν. Δ. Σμύρνην. Ἀπάντησις σὰς ἐστάλη ταχυδρομικῶς. — Α. Ω. Ἐθρον. Περὶ μυστικῆς (ρακῆς) ἐπρόκειτο. Ὅ,τι δὲ ὁ Τζιτζικας ᾄδει μόνον τὸ θέρος ἔπρεπε νὰ τὸ γνωρίζετε. Τὸ ποίημά σας προσωπικόν.

Ἀπὸ τῆς 2 Σεπτεμβρίου ἄρχεται δημοσευομένη ἡ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Δηλαδή ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐφημερίς τῶν Ἀθηνῶν, ἥτις προόριστα νὰ γείνῃ ἡ δημοφιλεστάτη καὶ κηρυγμένη τοῦ δημοσίου, γέννημα καὶ θρέμμα δύο συμπαθῶν συναδέλφων τοῦ διευθυντοῦ τῆς κ. Γεωρ. Μαυρογέννη καὶ τοῦ ἀρχισυντάκτου τῆς κ. Ἀρ. Παναγιωτίδου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ «Ἀστὸς» πέμπει πρὸς αὐτὴν μίαν εὐχὴν: καλῶς νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ δικαιώσῃ πληρέστατα ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῆς τὰς πολλὰς προσδοκίας τῶν πολυπληθῶν φίλων τῆς!